

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 14C/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216439
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2014:4312216439.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. Č. 25, Bratislava, IČO: 35807598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grosslingova 4, Bratislava, IČO:36864421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sudkyňou JUDr. Máriou Malíkovou, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .
Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa písomne podanou žalobou zo dňa 28. 9. 2012 domáha, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu voči povinnému F. Y. a ďalej žiada, aby súd rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 125 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 350,36 eura. V žalobe namietal vecnú a miestnu príslušnosť Okresného súdu Levice, ktorý rozhodoval v exekučnom konaní a žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, nakoľko sudcovia Okresného súdu Levice sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Vo veci samej odôvodnil žalobu tým, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinnému F. Y.. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18. 11. 2010 napriek tomu, že konanie začalo dňa 12. 5. 2010 a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, s omeškaním viac ako 190 dní. Žalobca vyvinul enormné úsilie na docielenie vecného posunu v exekučnom konaní, dňa 2. 7. 2009 spísal a podal žiadosť o informáciu, namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času, dňa 23. 9. 2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, taktiež dňa 13. 11. 2009, 25. 2. 2010, 30. 8. 2010 podal už sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní, dňa 23. 11. 2010 opätovne podal sťažnosť na prietahy v konaní, taktiež aj dňa 25. 5. 2011. Tento postup hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení overenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia

nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca si v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumou, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125 eur. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy. Žalobca si zároveň uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného a najmä, že žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 350,36 eura (55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660 eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 eur za mesiac). Žalobca postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Žalovaná v písomnom vyjadrení namietala zmatečnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, nie sú uvedené spisové značky príslušných a exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd. Žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, odkazuje na exekučný spis, celú dôkaznú povinnosť prenáša na úd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ďalej poukazuje na nejasnosť, neexistenciu titulu nároku na náhradu škody, nakoľko zo žaloby nie je jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si svoj nárok uplatňuje. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. K uvádzaným prietahom v konaní poznamenala, že žalobca síce uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, avšak formu žiadostí o informáciu o stave konania, nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Okrem toho žalovaná sa domnieva, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody, nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej

moci sa môže poškodený domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Prvé žiadosti obdržala žalovaná dňa 23. 4. 2012. Keďže žaloba bola podaná už v mesiaci september 2012, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí šesť mesačnej lehoty, ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto žalovaná tvrdí, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná uviedla, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR zaslalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená iba všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátum, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priedahy, ani doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčnou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. K argumentácii žalobcu o vydaní rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenie po 15-dňovej lehote uviedol, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1. 6. 2011 táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, pričom podľa § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku ide o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a rozhodcovskej komisie a zmierov nimi schválených. Pred 1. 6. 2011 ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znelo: "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". V dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR, čím sa iba explicitnejšie ujasnila litera zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v tejto súvislosti preto nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 1. 6. 2011. Poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, z ktorej vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky priedahy v konaní. O náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody konajúci súd vychádzať z existencie priedahov v súdnom konaní iba v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na priedahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priedahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priedahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov. Žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných priedahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaná vzťahom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu priedahov v konaní za preukázanú. Žalovaná vo vzťahu k náhrade škody z titulu nesprávneho úradného postupu vzniesla námietku premlčania dôvodiac, že právo na náhradu škody sa podľa § 19 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pri uplatnenom nároku došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty pred dňom 23. 4. 2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Žalovaná k uplatnenej materiálnej škode uviedla, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Žalobca neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk, v ktorom sme by musel žalobca produkovať dôkazy preukazujúce existenciu tejto škody. Poukázala na to, že žalobca, ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov, ktorý systém musel využívať nielen počas domnelých priedahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok v exekučnom konaní, ale aj iných pohľadávok. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla žalobcu bez ohľadu na tvrdené priedahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Aj pri ďalšej položke majetkovej škody - udržiavanie - systému, ide o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové. V

súvislosti s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, žalovaná dodala, že za tieto si žalobca uplatňuje neprimerané čiastky. Na základe týchto skutočností žalovaná považuje uplatnenie nároku na majetkovú škodu za nepodložené a paušálne sumu 125 eur za každého dlžníka za nadhodnotenú ale najmä za nepreukázanú. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinnými dôkazmi, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany žalobcu, pričom preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Žalobca nepreukázal vznik a ani výšku škody. Namietajú tiež, že žalobca zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené skutočnosti zo žalobného nároku nevyplývajú a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona číslo 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Je toho názoru, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe týchto skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, čím neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Z tohto dôvodu považuje žalobu za právne neopodstatnenú a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote, ale až po tejto lehote. Z tohto dôvodu vznikla žalobcovi majetková škoda, ktorá je vyčíslená paušálne v podanej žalobe. K tejto výške majetkovej škody objednal žalobca v znaleckom ústave Ekonomická univerzita v Bratislave znalecký posudok, ktorý sa bude podrobne zaoberať výškou majetkovej škody, ktorú žalobca utrpel v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu. Výšku majetkovej škody určil žalobca paušálne a vychádzal z údajov klienta. Doklady na preukázanie tejto výšky škody k dispozícii nemal. Žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie tohto nároku dňa 25. 9. 2012, do dnešného dňa od žalovaného neobdržal žiadnu odpoveď. Z tohto dôvodu súd pojednával podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len "OSP"), v neprítomnosti žalovanej.

Žalobca pred pojednávaním, podaním zo dňa 22. 2. 2014 podal k spisovej značke 14C 2/2013 súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu dôvodiť, že žalobcovi do dnešného dňa nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Nitra, čím vytvoril prekážku v konaní. Žalobcovi doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto žiada zrušiť nariadené pojednávanie a trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná.

Preskúmaním spisu Okresného súdu Nitra vedeného v predmetnej veci (14C 2/2013) súd zistil, že žalobca žalobu dňa 28. 9. 2012 doručil Okresnému súdu Levice (zapísaná pod sp.zn. 16C 87/2012), sudcovia ktorého dňa 10. 10. 2012 taktiež vyslovili námietku zaujatosti a vec zastupujúca predsedníčka okresného súdu predložila dňa 15. 10. 2012 na rozhodnutie Krajskému súdu Nitra. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 24. 10. 2012 vylúčil sudcov Okresného súdu Levice z pojednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn., 16C 87/2012 a vec prikázal na rozhodnutie Okresnému súdu Nitra. Uznesenie Krajského súdu Nitra bolo účastníkom konania doručované už Okresným súdom Nitra a žalobca a žalovaný prevzali toto uznesenie dňa 12. marca 2013 (č.l. 12 spisu), o čom svedčí doručka podpísaná osobami, ktoré uznesenie prevzali. Z tohto dôvodu a z dôvodu nejasnosti a neurčitosti podaného návrhu žalobcu na zrušenie nariadeného pojednávania, súd návrhu nevyhovel a vo veci vykonal pojednávanie a vo veci rozhodol.

V predmetnej veci vykonal súd dokazovanie a to najmä oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to uznesením Krajského súdu Nitra, odpoveďou žalobcu, spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er 447/2010 a písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaného a zistil nasledovný skutkový a právny stav: Žalobca sa v danej veci domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým bol Okresný súd Levice vo veci vymáhania pohľadávky oprávneného, ktorým bol žalobca, proti povinnému F. Y., o zaplatenie 172,00 eura s príslušenstvom.

V tejto exekučnej veci oprávnený dňa 12. 5. 2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v Bratislava zápisnicu, ktorá obsahuje návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému F. Y., na základe exekučného titulu, ktorým bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 01467/10 zo dňa 30. 3. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19. 4. 2010 a vykonateľnosť dňa 22. 4. 2010. Týmto rozhodcovským rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 172,00 eura istiny, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 172,00 eura od 25. 10. 2009 do zaplattenia, zákonný úrok 6% ročne z dlžnej sumy 172,00 eura od 8. 1. 2010 do zaplattenia a trovy konania 108,02 eura. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 16. 7. 2010 doručil Okresnému súdu Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ku ktorej žiadosti pripojil zápisnicu obsahujúcu návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 12. 5. 2010, plnomocenstvo, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 01467/10 zo dňa 30. 3. 2010, výpis z obchodného registra oprávneného. Exekučný súd zaslal oprávnenému výzvu dňa 22. 7. 2010 na predloženie zmluvy o úvere, na ktorú výzvu reagoval oprávnený až dňa 16. 9. 2010, do spisu založil sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní zo dňa 30. 8. 2010, ktorá nie je adresovaná predsedovi súdu, je všeobecná. Exekučný súd uznesením zo dňa 4. 10. 2010 sp.zn. 9Er 447/2010-16 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. K tomuto záveru exekučný súd dospel po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučného titulu a zmluvy o úvere. Konštatoval, že zmluva o úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré vyvolávajú hrubý nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa. Takou podmienkou je rozhodcovská doložka zakotvená vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktorá nebola osobitne dojednaná, ale vyplýva zo štandardnej formulárovej zmluvy, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom a bol dodávateľom vopred pripravený. Ďalšou neprijateľnou podmienkou sú dojednania o sankciách, zmluvných pokutách, ktoré neboli individuálne dojednané a spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, neprimeraný zmenkový úrok (v sadzbe 0,25% denne, čo predstavuje 91,25% ročne), ako aj dohoda o zabezpečení úveru zmenkou a predovšetkým dohoda o ľubovoľnom vyplnení zmenkovej sumy vyplývajúcej z pohľadávky veriteľa zo zmluvy o úvere. Predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného a súdnemu exekútorovi doručené dňa 15. 10. 2010. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, ktoré následne zobral späť. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 1. 2011.

Nahliadnutím do Spr 1001/12 súd zistil, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovania nároku žalovanému dňa 25. 9. 2012.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona (účinného od 1. 1. 2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 1 zákona (účinného do 31. 12. 2012, t.j. v čase podania žaloby a žiadosti o udelenie poverenia), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona v znení v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným

postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona v znení v čase vydania poverenia a podania tohto návrhu ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa § 17 ods. 2 zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 zákona, lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 1 zákona číslo 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia, účinnom od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011 (ďalej len "Exekučný poriadok"), exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) a i) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení platnom v čase od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V predmetnej veci sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice. Právnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je zákon číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť), čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok) . Ústavným základom uvedenej

zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 ústavy ("Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom").

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Z uvedených skutočností vyplýva, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V nadväznosti na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, v danej veci súd skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Je nesporné, že žaloba žalobcu vychádza z platnej úpravy, nakoľko právny poriadok Slovenskej republiky umožňuje ktorémukoľvek subjektu domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie z pohľadu dodržiavania lehôt či už zákonných, resp. primeraných lehôt na rozhodnutie v danej veci, nie je kompetentný preskúmať všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu súdnictva. V danej veci zo spisového materiálu exekučného súdu nevyplýva, že by žalobca sa bol domáhal akýmkoľvek spôsobom nápravy v prípade ním uvádzaných prietahov v konaní, v spise sa nenachádza žiadna sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedovi súdu, ani žiadosť o stav konania, či sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná Ústavnému súdu Slovenskej republiky. S poukazom na tieto skutočnosti je potrebné konštatovať, že žalobcom uvádzané opatrenia (v žalobe na strane 3 a 4) nie sú pravdivé, keďže exekučný spis tieto žiadosti ani sťažnosti neobsahuje.

Nesprávny úradný postup nesmie mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04). Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29. 6. 1999). Takéhoto nároku by sa poškodený mohol domáhať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., čo však navrhovateľ vyslovene vylúčil, a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu nezákonné, čo sa nepreukázalo. V odôvodnení rozhodnutia súdy po aplikovaní právnych noriem vyjadrili právny názor. Ak sa právny názor ukáže následne ako nesprávny, nejde o nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok môže viesť k nezákonnému rozhodnutiu, za ktoré by štát niesol zodpovednosť len v prípade, ak by bolo zrušené alebo zmenené. Rovnako vykonanie dokazovania, ktoré považuje účastník za nadbytočné, či dokonca podľa účastníka je protizákonné, nepredstavuje nesprávny úradný postup. Rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo 1018/2007 zo dňa 25. 8. 2009).

Žalobca namieta, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15 dňovej lehote, ale po viac ako 190 dňoch. Súd v tomto prípade skúmal, či exekučný súd dodržal zákonnú 15-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody, a či vôbec nejaká škoda vznikla. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (t.j. od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011), bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (16. 7. 2010) možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 1. 6. 2011. Novelizácia

predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i/. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d/ potvrdzuje aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnnej od 1. 6. 2010 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Zákon číslo 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok, sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (komentár k § 44 Exekučného poriadku). K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Podľa zdôvodnenia žalobcu by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku aj v súčasnosti, keď rozhodcovské rozsudky sú uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, čo je nižšie uvádzanou judikatúrou vyvrátené.

Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňoval podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., keď podľa neho príslušný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že exekučné konania bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, kde v § 44 ods. 2 je uvedené, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 16. 7. 2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti dňa 4. 10. 2010, t.j. rozhodol takmer po troch mesiacoch. Je nesporné, že exekučný súd nerozhodol v lehote 15 dní, tak, ako to ustanovuje § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V tomto prípade je potrebné uviesť, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia (16. 7. 2010) lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (16. 7. 2010) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, pričom táto lehota sa netýkala prípadov, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku). Samotné znenie zákonného ustanovenia oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Z tohto údaju jednoznačne vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote, s omeškaním viac ako 190 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. V danej veci je potrebné konštatovať, že iba samotná skutočnosť, že súd rozhodol v exekučnej veci po viac ako troch mesiacoch od podania žiadosti o udelenie poverenia neznamená, že sa dopustil nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. V spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní. Súd ďalej poukazuje na to, že oprávnený voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia odvolanie podal, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote ako nesprávny.

Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Keďže v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd bol jednoznačne a nespochybniteľne oprávnený ex officio skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom (zákon o rozhodcovskom konaní), ale tiež či pôvodný titul tohto rozhodnutia (zmluva o úvere) neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že dojednaná rozhodcovská doložka nebola dojednaná v súlade so zákonom a bola v hrubom rozpore s platnými právnymi predpismi, tento rozsudok ako exekučný titul neuznal, pričom svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 4. 10. 2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora zamietol. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty. Žalobca v písomnom stanovisku uvádza minimálne niekoľko urgencií vo veci vydania poverenia, ktoré sa v exekučných spisoch nenachádzajú a nekorešponduje ani údaj o dobe omeškania uvádzaným žalobcom v žalobe (190 dní) s exekučným spisom, navyše sú z obdobia, keď ani nebolo začaté exekučné konanie, preto súd jeho údaje vyhodnotil ako nesprávne, zavádzajúce, ktoré sú dôkazom toho, že žalobca ako oprávnený nemal o veci dostatočný prehľad, na základe čoho vyznievajú jeho vyjadrenia o údajnej majetkovej škode či dôvodoch pre nemajetkovú škodu značne nedôveryhodne. Skutočnosť, že súd teda oprávnene preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej súdnej judikatúry tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a stanovísk Súdneho dvora (ES), a tiež skutočnosť, že o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po viac ako troch mesiacoch (keďže v danom prípade neplatila 15-dňová lehota), nemôže mať za následok jeho nesprávny úradný postup v tomto konaní a následne nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že exekučný súd sa žiadneho nesprávneho úradného postupu nedopustil, z ktorého dôvodu žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Nárok na náhradu škody si žalobca uplatňuje výlučne podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., dôvodiac, že príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V súvislosti s prípadným prieťahom v danej veci sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v súčasnom znení by len takéto podklady by boli relevantné pre priznanie náhrady škody. Citované ustanovenie je platné od 1. 1. 2013. Aj keď žaloba bola podaná v roku 2012, súd je toho názoru, že predmetné ustanovenie možno brať do úvahy ako výklad pôvodného ustanovenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platného v čase podania návrhu na vydanie poverenia a začatia tohto konania.

Z uvedených dôvodov súd preto konštatuje, že v danej exekučnej veci vedenej Okresným súdom Levice sp.zn. 9Er 447/2010 nezistil žiadny nesprávny úradný postup, zakladajúci nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobcu.

V danej veci žalovaný namieta zmatečnosť žaloby žalobcu s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len "OSP"), ktorú námietku súd vyhodnotil ako účelovú, keď dospel k záveru, že žaloba spĺňa náležitosti v zmysle § 43 OSP a zákona číslo 514/2003 Z.z.. Žalobca v podanej žalobe uviedol čoho sa domáha, voči komu smeruje a z akého dôvodu, pričom nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, ale má vplyv na výsledok sporu a môže viesť k zamietnutiu návrhu.

Ďalej žalovaný namieta predčasnosť podanej žaloby, keď žalobca síce podal návrh na predbežné prerokovanie návrhu podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., avšak neodstránil vady tohto návrhu, na odstránenie ktorých ho vyzval. Súd preto skúmal, či žalobca podal žalovanému návrh v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona a z písomného vyjadrenia žalovaného zistil, že tento bol podaný dňa 25. 9. 2012 (zo spisu Okresného súdu Nitra Spr 1001/12 vyplýva, že návrh na predbežné prerokovanie podal žalobca žalovanému dňa 25. 9. 2012). Žalobca podal súdu žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súdu dňa 28. 9. 2012. V čase podania žaloby súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase rozhodovania súdu, táto lehota už uplynula a žalovaný návrhu žalobcu v rámci predbežného prerokovania nevyhovet. Súd preto žalobu za predčasne podanú nepovažoval a vo veci rozhodol.

Žalovaný v písomnom vyjadrení vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na to,

exekučné konanie bolo začaté v roku 2010 (dňa 16. 7. 2010) doručením žiadosti o udelenie poverenia súdu) a žalobca sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012 (dňa 25. 9. 2012), predmetný nárok žalobcu na náhradu škody, súd nepovažoval za premlčaný, keďže podľa § 19 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade sa žalobca dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia dňa 15. 10. 2010 doručením uznesenia, ktorý deň by mohol byť považovaný za deň, kedy sa dozvedel o škode a od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynie dňa 15. 10. 2013. Z tohto dôvodu námietku premlčania vznesenú žalovaným, súd neakceptoval.

V danej veci sa žalobca domáha náhrady tak majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie). Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom, t.j. postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V danej veci žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy o existencii majetkovej škody 125 eur, keď síce zdôvodnil z akých položiek táto škoda pozostáva (70 eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40 eur na udržiavanie a správu informačného systému, 15 eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde), avšak žiadny dôkaz v tomto smere súdu nepredložil. Okrem toho súd poznamenáva, že v exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia, žiadosť, či sťažnosť oprávneného, z ktorého dôvodu nemohli oprávnenému vzniknúť náklady na administratívne spracovanie textov urgencií. Iba samotné tvrdenie žalobcu o existencii vyššie uvedenej škody nie je možné považovať za preukázanú existenciu výšky škody. Súd vyčíslenú výšku škody vynaloženú na správu pohľadávky, ako aj výšku škody na udržiavanie a správu informačného systému považoval za účelovú, nepreukázanú, nakoľko je toho názoru, že žalobca musel pohľadávku spravovať informačným systémom aj za situácie, ak by bol exekučný súd rozhodol bezodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Je však nesporné, že žalobca žiadnym spôsobom žalovanú výšku hmotnej škody súdu nepreukázal. Taktiež žalobca, na ktorom je preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním žalovaného, túto žiadnym spôsobom nepreukázal, čím sa dostal do dôkaznej núdze. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a postupom exekučného súdu, ktorý žiadosť o udelenie poverenia zamietol po troch mesiacoch z dôvodu, že ani v prípade, ak by súd bol rozhodol bezodkladne (na nasledujúci deň), by hmotná škoda žalobcovi nevznikla. Ani v tomto prípade by nemohol vymáhať pohľadávku od povinného, v tomto čase nedošlo k zániku povinného, keďže ním bola fyzická osoba, ktorá nestratila právnu spôsobilosť, nedošlo k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a ani k insolvencii povinného (tieto skutočnosti žalobca súdu vôbec nepreukázal napriek tomu, že v žalobe tvrdí, že k nim došlo), taktiež súdu nepreukázal, aké kroky mienil uskutočniť k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky. Rozhodnutie exekučného súdu po troch mesiacoch žalobcovi nezmarilo vykonanie krokov smerujúcich k náhrade exekučného titulu. Aj keď v prípade nesprávneho úradného postupu ide o objektívnu zodpovednosť, je nevyhnutné preukázať konkrétnu skutočnosť, zakladajúcu túto zodpovednosť štátu za vznik škody. V danom prípade žiadna takáto skutočnosť žalobcom preukázaná nebola.

K uplatnenej nemajetkovej ujme súd poznamenáva, že táto bola uplatnená neopodstatnene, nakoľko sú skonštatoval, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo, teda nedošlo k

porušení základného práva na súdnu ochranu, nedošlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, k ovplyvňovaniu podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušení práv žalobcu, strate legitímnych očakávaní, k strate dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky tak, ako to žalobca sám v podanej žalobe tvrdí, pričom toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a vykonaným dokazovaním bolo zistené a preukázané, že k týmto jeho tvrdeniam zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo.

Vzhľadom k tomu, že súd dospel k názoru, že na strane žalovaného, konajúceho cestou exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť žalovaného za uplatňovanú ujmu.

Záverom súd poznamenáva, že úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností. Ukladať súdu zákonodarcom zákonnú lehotu je riešenie, ktoré nemôže dostatočne zohľadňovať okolnosti toho ktorého prípadu. Lehoty nemôžu zohľadniť množstvo podaní, o ktorých ten, ktorý súd v danom čase rozhoduje. Zákonodarný zbor SR v prípade rozhodcovských rozsudkov lehotu na vydanie poverenia zrušil. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania (rozhodnutia: NS SR 3 Cdo 146/2011, 3 MCdo 11/2010, 5 Cdo 291/2010, US SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002). Súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že aj súdny exekútor, u ktorého oprávnený žalobca podal návrh na začatie exekúcie, nedodržel lehotu podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na podanie návrhu na súd do 15 dní. V danom prípade bolo rozhodnutie vydané exekučným súdom po troch mesiacoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia (žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá), pričom táto skutočnosť automaticky nemôže mať za následok, že žalobcovi v dôsledku uvedeného postupu súdu vznikla škoda (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002). Zároveň v danej veci neboli konštatované zbytočné prietahy v konaní či nečinnosť súdu. Majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Predmetnú žalobu súd považuje za účelovú a to aj s poukazom na ďalšie, hromadne podané totožné návrhy, v ktorých žalobca taktiež neuvádza správne údaje o počte dní omeškania, nepreukazuje existenciu škody, príčinnú súvislosť a pod.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil a žiadne trovy mu ani nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Nitre.

V prípade, že si povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.), pričom podľa § 205 ods.2 O.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.